

- Keret: bizonyosság a kegyelemben (Krisztus megjelenésekor) (13) – reménység Istenben (21).
 - o Mi ingathatta / ingathatja meg?
 - A hívő saját bűnei – a bűnbocsánat, mint a legelső ajándék, amit kegyelemből kapunk Istentől. (Meg nem érdemelt jó; ajándék.)
 - A világ állapota, az egyház „zuhanása” – „én leszek nekik templomul” (Ez 11,16).
 - Nyomorúságok, üldözés – „te ajándékul kapod életedet, akárhová mész” (Jer 45,5). – Róm 8,38–39.
- „Felövezvén elmétek derekait” – útra készen állni. Amikor Krisztus megjelenik, indulnunk kell. A gondolkodásunknak kell készen lenni erre.
- „Szentek legyetek” – egy jövőre vonatkozó ígéret és a magunk erőlködése nem volna elég, hogy képessé tegyen minket erre.
 - o „Ő, a Szent hívott el titeket”.
 - o Gyermekei lettünk; a gyermek hasonlít a szüleire, de az engedelmisséget tanulnia kell.
 - o „Ne szabjátok magatokat előbbi kívánságaitokhoz”.
 - Róm 12,2: „e világhoz” – a megújult értelem a kontroll, ami kiszűri a világ gondolkodásmódját, értékrendjét, Isten szempontjain tájékozódik.
 - Ugyanez a megújult értelem segít a felkészülésben (az útra). Ezzel tudok nemet mondani az „előbbi kívánságaimra” (mert azok most is megvannak: Róm 7,20; Jak 1,14–15). Ez a képesség hiányzott belőlem „tudatlanságom idején”.
 - o Földi szüleinktől „hiábavaló életet” (életmódot) örököltünk. Ha Atyának hívjuk Istent, az azt jelenti, hogy tőle is örököltünk – igazi, értékes, örök életet. Akkor a földi életem során „jövevény” (idegen, utas...) vagyok.
 - o A hiábavaló életből megváltott Krisztus vérén. Az az ár, amit fizetett, nemcsak arra biztosíték, hogy nem fog elengedni (Jn 10,28–29), hanem engem is kötelez, hogy az Atya gyermekeként – engedelmesen – éljek. (Hogy a kegyelem nekem is drága legyen.)
 - o Krisztus a maga „hibátlan és szeplőtelen” életét adta értem – hogy nekem is olyan életem legyen.
- Krisztus „a világ megalapítása előtt” rendeltetett el, hogy Megváltó legyen. Az ember bűnbeesése előtt. Isten előre felkészült arra, hogy minket megmenten. „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért.” Ez a szeretet van Istenben – öröktől fogva. (Ő változatlan, örökkévaló.)
- Az „idők végén” jelent meg. „A legutóbbi időben” – ahhoz képest, amikor Péter megírta? Vagy abszolút értelemben az idők végén, mint az üdvtörténet utolsó eseményei? Krisztus megváltói műve „Isten utolsó szava” (Zsid 1,2) a bűnös emberhez: meghalt, feltámadt, mennybe ment, elküldte a Szentlelket – most már valóban csak az Ő visszajövele van hátra; addig van kegyelem, és addig tart „Isten hosszútűrése” (2Pt 3,9).
- Az a dicsőség, amit Krisztusé, látható lesz, amikor eljön. Erre tekintünk előre, és ezért nem „csak ebben az életben” (1Kor 15,19) reménykedhetünk benne, hanem abban is, hogy az Ő eljövetelekor is, és „mindenkor az Úrral leszünk” (1Thessz 4,17).